

Volk van God, geliefde gemeente van onze Heer Jezus Christus,

Mattias heeft vannacht met z'n vader en moeder in een tent geslapen. Nu denken jullie natuurlijk, jongens en meisjes, dat hij op vakantie is, gezellig aan het kamperen op een camping. Maar dat is niet zo: Mattias woont altijd in een tent.

Gisteren zijn ze hier aangekomen. Ze hadden weer een hele dag gelopen en 's avonds hun tent opgezet op een grote vlakke vlakbij de rivier de Jordaan.

Ze zijn met heel veel mensen, Mattias weet niet eens hoeveel. Maar al z'n ooms en tantes en neefjes en nichtjes zijn er ook bij.

Heel mooi is het nu bij de Jordaan. Er zijn groene velden en het koren staat prachtig op het land. Heel wat anders dan Mattias gewend is: ze komen namelijk uit de woestijn.

Z'n hele leven lang heeft Mattias al door de woestijn gezworven. En daar is het vaak droog en dor, allemaal stenen en zand.

Z'n volk leeft al veertig jaar in de woestijn. Veertig jaar! Nooit op een vaste plek. De ene keer hier, de andere keer daar.

Maar nu gaat er iets heel bijzonders gebeuren! De vader en moeder van Mattias krijgen nu wel een eigen huis, in een eigen dorp, in een eigen land! Dat heeft de Here heel lang geleden al beloofd, en wat de Here belooft, dat doet Hij ook. Kijk daar, aan de andere kant van de rivier, daar ligt hun nieuwe land!

En - spannend: het is bijna zover! Vandaag zullen ze hun nieuwe land binnentrekken.

Drie dagen geleden zijn een heleboel helpers van Jozua (dat is de leider van het volk) het grote tentenkamp doorgetrokken om iedereen te waarschuwen.

Twee verspieders zijn in het geheim over de rivier gezwommen om in de grote stad Jericho rond te kijken. En ze hebben gehoord dat de mensen daar nu al bang zijn voor hun volk omdat de Here God hen helpt!

En nu moet heel het volk zich klaarmaken om te vertrekken.

De helpers hebben gezegd dat ze goed op de ark moeten letten. Weet je wat de ark is?

Dat is een heel mooie houten kist die met goud geverfd is. Bovenop de kist staan twee gouden engelen. En in de kist zit de wet die Here gegeven heeft. De ark staat altijd in de tabernakel, de tent die midden tussen het volk staat en waarin de Here God woont. De priesters zeggen wel eens: *de ark, dat is de troon van God*. En je moet er ook heel zuinig en voorzichtig mee zijn! Niemand mag de ark aanraken. Alleen de priesters mogen hem dragen aan lange draagstokken. Niemand mag de ark ook *zien*: als hij gedragen wordt is er steeds een mooi blauw kleed overheen.

Spannend, dat is het wat er allemaal gebeuren gaat. Ja, want er is iets wat Mattias niet zo goed begrijpt. Hij had altijd gedacht dat de Jordaan maar een kleine rivier was, waar je gemakkelijk doorheen kon lopen naar de overkant. Maar moet je nu toch eens kijken wat een brede en wild stromende rivier!

Z'n vader vertelde dat dat komt omdat de sneeuw verderop op de berg Hermon is gesmolten en nu via de Jordaan naar de Dode Zee stroomt. Ontzettend zeg, wat een gevaarlijke rivier! Hoe moeten ze daar ooit overheen komen, met al die kleine kinderen en al dat vee?

Mattias heeft z'n spulletjes ingepakt en zit te wachten op wat er gaat gebeuren. Plotseling hoort hij lawaai. Kijk! De priesters gaan staan en pakken de ark op.

Afgesproken is dat iedereen ongeveer 1 km bij de ark vandaan blijft, zodat alle grote mensen en vooral de kleine kinderen goed kunnen zien wat er gebeurt.

De priesters dragen de ark eerbiedig de heuvel af naar de Jordaan. Maar wat gaan ze nou doen? Ze kunnen toch niet zomaar doorlopen het water in? Dat gaat helemaal fout! Dan verdrinken ze! Dan komt de ark in het water en wordt meegesleurd!

Ademloos kijkt Mattias toe.

Heel rustig lopen de priesters door en zelfs als ze bij het water komen stoppen ze niet.

En moet je dan eens zien wat er gebeurt! De priesters kunnen gewoon doorlopen! Want het water stopt met stromen. Het is net of er verderop in de rivier een dam is gemaakt die al het water tegenhoudt. Nu kun je gewoon de bodem van de rivier zien! Wat een wonder!

Nu begrijpt Mattias het: de Here zorgt er Zelf voor dat zijn volk met droge voeten het nieuwe land kan binnentrekken.

Hij moet denken aan het verhaal dat z'n vader hem verteld heeft over zijn volk dat door de Schelfzee was gegaan, toen het op de vlucht was voor Farao, de koning van Egypte.

Nu gebeurt er weer zo'n groot wonder!

En terwijl de priesters met de ark van de Here in het midden van de rivier blijven staan, lopen alle mensen met al hun spullen en al hun dieren de heuvel af, de rivier door en klimmen aan de andere kant weer omhoog. Het gaat allemaal prachtig mooi en vlug. En iedereen komt veilig aan de overkant. En als de laatste priester die de ark draagt uit de rivier komt, begint het water meteen weer te stromen.

Mattias is blij dat de Here hen geholpen heeft, blij dat ze nu veilig in het beloofde land zijn, en dat ze nu gauw een eigen huis zullen krijgen!

•
|dia1| Ja, net zo bijzonder als de **uittocht** van het volk Israël uit Egypte was, toen het volk in het nauw gedreven aan de oever van de Schelfzee met de hete adem van de boze Farao in de nek voor het gevoel geen kant meer op kon, en Mozes in de kracht van God een weg mocht banen dwars door de zee heen, net zo bijzonder is nu, ruim veertig jaar later, de **intocht** van het volk Israël in het beloofde land Kanaän. Dwars door het water.

Het is net als bij de doop: ondergaan, opgaan en ingaan in een nieuw leven!

Niet toevallig is het paastijd als het volk het land intrekt. Met nadruk wordt er immers bij gezegd dat het *de tiende van de eerste maand* is, de dag waarop volgens de wet het Paaslam moest worden afgezonderd.

Pasen – dat is er aan denken en er blij van worden dat Iemand Anders voor jouw zonden gestorven is: de Here Jezus. Dat is geloven dat jij met Hem gestorven en begraven bent en mag opstaan in een nieuw leven dat aan Hem is toegewijd!

Wat verder opvalt, is |dia2| **de rol die de ark van het verbond** in dit verhaal speelt.

Lees de bijzondere omschrijving van de ark in 3:11 *"de ark van het verbond van de Here van de hele aarde."*

Alle nadruk valt erop, dat het maar niet een *volk* is dat in eigen kracht een land binnentrekt. Nee, het is de *God* van dat volk, dat het zo bijzonder maakt. De God die zetelt op zijn troon, de God die midden tussen zijn volk woont, de God die de afgelopen 40 jaren in wolk en vuurkolom zijn volk de weg wees, de God die al die tijd zijn volk als een vader verzorgd heeft.

Deze God, de *levende* God, zal ook nu barrières overwinnen.

God laat zich niet tegenhouden door woeste rivieren of hoge muren. Met Hem kun je alle blokkades die wij mensen vaak zien of opwerpen, weghalen. Met God loop je over de bodem van een rivier en spring je over een muur! Voor Hem zijn bergen vlak en zeeën droog!

Welnu, deze God krijgt alle eer.

En wat denk je, zou de intocht van Israël in Kanaän de vrees voor het volk niet nog groter hebben gemaakt?

Want eerder, toen de verspieters in Jericho waren, hoorden ze van Rachab dat de schrik er bij de Kanaänieten goed inzit. Rachab zegt: |dia3| "*wij hebben gehoord, dat de Here de wateren van de Schelfzee voor uw ogen heeft doen opdrogen, toen u uit Egypte trok... toen wij dat hoorden, versmolt ons hart en vanwege u bleef bij niemand meer enige moed over, want de Here uw God, is een God in de hemel boven en op de aarde beneden.*" Wondere taal uit de mond van een niet-joodse vrouw.

Maar dit is precies wat God wil: dat alle volken van de aarde zullen weten dat de hand van de Here sterk is, en dat zij de Here uw God al de dagen zullen vrezen!

•
|dia4| Ze zeggen wel eens: *kinderen die vragen worden overgeslagen...* Dat hebben jullie vader of moeder vast ook wel eens tegen jullie gezegd, jongens en meisjes, toen jullie om een koekje of snoepje vroegen: eh - kinderen die vragen, worden overgeslagen...

Maar wat lees je nou in de bijbel? Dat kinderen juist vragen *moeten* stellen, dat ze daartoe *geprikkeld* worden. Zo van: **jongens en meisjes, toe maar, stel maar vragen!** Want van vragen word je wijs! En kinderen die vragen worden in de bijbel *niet* overgeslagen!

We hebben hier vlakbij in het bos en op de es van |dia5| die grote opgestapelde stenen - hunebedden. Nou als je bij die grote stenen bent, of er misschien opklimt of onder kruipt, dan moet je eigenlijk ook weten waarom die stenen daar liggen, wie dat gedaan heeft en wat hunebedden zijn - je moet dan **het verhaal** van |dia6| de hunebedbouwers horen en waarom ze toen al deze mooie omgeving opzochten om er te gaan wonen.

Vorige week is herdacht dat Nederland in 1945 is bevrijd. En we hebben ook stilgestaan bij het |dia7| monument dat is opgericht om aan al die mensen die in de oorlog gestorven zijn te denken. Bij zulke monumenten horen ook verhalen. |dia8| Verhalen van onderdrukking en verzet, van mensen die hun leven hebben gegeven voor onze vrijheid – *opdat wij niet vergeten....*

Nou, zo is het met het volk Israël ook. Als het door de rivier de Jordaan is getrokken, nemen twaalf sterke mannen elk een grote steen uit de rivier mee, en maken daar |dia9| een monument van. En wat is daar de bedoeling van?

Nou, dat als de kinderen later vragen '*wat betekenen toch die stenen?*', dat dan de vaders en moeders **een verhaal** vertellen. Het verhaal van wat de Here God met en voor zijn volk heeft gedaan.

En let dan ook eens op wat er gezegd moet worden: |dia10| *Hier trokken wij(!) door de Jordaan. De Here heeft hier de rivier voor jullie(!) doen opdrogen opdat jullie(!) er doorheen konden trekken, net als ooit eens bij de Schelfzee.*

Dat is dus geen afstandelijk verhaal, maar een gebeuren waarin de kinderen zelf betrokken worden; ze hebben er deel aan: ook *jullie* zijn toen door de zee getrokken, ook *jullie* zijn toen door de rivier het beloofde land binnen gekomen, ook in *jullie* leven wil de Here aanwezig zijn! Dat moeten kinderen *leren*. |dia11|

Je kunt je geen opvoeden voorstellen zonder vragen. Kinderen vragen van alles en nog wat. En dat kan best wel eens lastig zijn. Ze kunnen vragen stellen waarvan je denkt: hoe komen ze erop? Vragen waar je zelf nog nooit over hebt nagedacht of waar je zo 1-2-3 geen antwoord op weet. Vragen ook op een moment dat je er niet echt voor in de stemming bent of wat anders aan je hoofd hebt.

En toch is het ontzettend belangrijk dát ze vragen stellen. Want inderdaad: van vragen word je wijs; het is een heel belangrijke manier om de werkelijkheid te ontdekken.

En daarom stellen kinderen ook nooit *domme* vragen - domme vragen bestaan niet! Iedere vraag is het waard er serieus op in te gaan. En laten we dat onze kinderen ook laten merken: dat ze belangrijk voor ons zijn, dat ze er mogen zijn - met al hun vragen!

En ja, vaak stellen kinderen vragen naar aanleiding van iets wat ze zien of meemaken, naar aanleiding van dingen die vragen bij hen oproepen. |dia12| Dat is ook wat de bijbel wil: dat je kinderen *prikkelt* tot het stellen van vragen. Omdat dat nl een prachtige kans is een verhaal te vertellen! Een verhaal van wat God met en voor zijn volk gedaan heeft. Over wat God ook met en voor jou en je kinderen gedaan heeft. En hoe belangrijk Hij is in je leven. Dat de Here God ook voor jou de *levende* God is die midden in je leven staat. Dat je niet zonder Christus en zijn Geest kunt.

Ouderen zijn geroepen stenen op te richten op de weg van kinderen. Niet zo, dat ze er over struikelen, maar wel zo, dat ze er niet omheen kunnen.

Waarom wordt er gedoopt? Waarom vieren we avondmaal? Waarom lezen we aan tafel uit de bijbel? Waarom bidden we voordat we gaan slapen? Waarom hebben we belijdenissen? Waarom gaan we twee keer naar de kerk?

Naarmate de kinderen ouder worden, zullen de vragen kritischer worden, afstandelijker ook. We worden ter verantwoording geroepen waarom we de dingen doen die we doen en waarom we geloven wat we geloven.

Is dat erg? Nee, juist niet. Wees er blij om!

Het is veel zorgelijker als ze geen vragen stellen en alles maar voor zoete koek aannemen. Hun vragen houden je ook alert, *to the point* en bij de les. Hun vragen kunnen tot nieuwe bezinning brengen, ze houden je fris, bij de tijd en vooral: bij de Schrift!

Als wij onze kinderen niet prikkelen tot het stellen van vragen, als wij hun vragen niet serieus nemen, dan breekt bij ons de |dia13| schakel die de verbinding vormt tussen het vorige en het volgende geslacht. Wij moeten de boodschap doorgeven. Dat hebben we beloofd ook bij het doopvont: dat we naar vermogen onze kinderen zullen onderwijzen en laten onderwijzen. Dat laten we maar niet over aan de school en de vereniging en de catechisatie. Daar hebben we als ouders nadrukkelijk onze eigen plaats in.

In Jozua staat het zo: '*wanneer uw kinderen later hun vaders vragen...*'

> Hun *vaders* - daar zijn natuurlijk de moeders bij inbegrepen. Maar laten de vaders het tegenwoordig niet teveel over aan de moeders? Vaders hebben in de opvoeding, in de geloofsofvoeding ook, hun eigen plaats en taak. En dan moet de krant maar eens even opzij of de televisie uit, want mijn kind wil me iets vragen...

> Hun *vaders* - en als je nou nooit vader (of moeder) bent geworden dan? Ook dan geldt het voor je, want *heel het volk* is verantwoordelijk voor de opvoeding van de kinderen van het verbond. Vaders en moeders in Israël kunnen heel veel voor kinderen die niet hun eigen kinderen zijn betekenen!

Maar als we met elkaar niet doorgeven wat we zelf ontvangen hebben, dan zal de komende generatie het verliezen. Die verantwoordelijkheid ligt er op onze schouders.

Laten we daarom stenen oprichten, eigentijdse monumenten om de grote daden van God te vertellen, om te laten zien hoe onmisbaar de Here in ons dagelijks leven is. Laten we bidden om de leiding van de heilige Geest die bij onze kinderen de harten kan openen en ons kan helpen te vertellen, te getuigen, te leven tot Gods eer. En laat de kinderen maar vragen, heel veel vragen. Want kinderen die vragen worden juist niet overgeslagen!

Amen.